

شرایط پناهندگان در سواحل دریای "مانش" و دریای شمال در فرانسه قانون "جنگل"

از ماه مه الی ماه ژوئیه 2008 موسسات هماهنگ فرانسوی برای قانون پناهندگی (CFDA) مجموعاً حدود بیست موسسه فرانسوی، تحقیق و بررسی های را در شمالغرب فرانسه در مورد شرایط پناهندگان به انجام رسانیدند. در حال حاضر این پناهندگان شامل اتباع افغانستان، اریتره، ایتوپیا، عراق، سومالی و سودان میباشند. (CFDA) تعداد پناهندگان را در حدود 1500 نفر ارزیابی میکند. این پناهندگان در جستجوی یک محل، به اصطلاح پذیرای، در اروپا هستند. پناهندگان که از طرف تمام کشورهای که عبور کرده اند بدون انداخته شده اند اینجا به سواحل دریای مانش رد شده اند. به همین دلیل بعضی آنها می خواهند به انگلستان و بعضی دیگر به کشورهای شمال اروپا بروند. پیوسته پناهندگان جدید جای رفتگان را پر میکنند.

این پناهندگان در جنگلات و یا هم در مخروبه های شهری بصورت مخفیانه بقای حیات میکنند. پناهندگان از طرف پولیس آزار و اذیت میشوند. بتدریج و با گذشت سالها حضور کم آشکار آنها به ساحه های بیشتری پخش میگردد. این پناهندگان پیشین بودند که بین سالهای 1999-2002 در کمپ "سانگات" در نزدیکی شهر "کالاس" برایشان پناه داده شده بود.

گزارش تحقیقات انجام شده از ماه مه الی ماه ژوئیه سال 2008 میلادی

شش سال بعد، در اواخر سال 2002، از بسته شدن کمپ سانگات در نزدیکی شهر کالاس " در شمالغربی فرانسه در فاصله حدوداً 12 کیلومتری سواحل انگلستان" که در آن کمپ تقریباً تمام پناهندگان جمع گردیده بودند. (CFDA) در شش ولسوالی (فرمانداری) چون "پا دو کالی، سوم، سین ماریتیم، کالوادوس، مانش و پاریس" که به پنج ولایت (استان) مربوط میگردد جهت نتیجه گیری از شرایط این خارجیانی که از آفریقا، شرق میانه و آسیای میانه در جستجوی امنیت و زندگی بهتر آمده اند، به این مناطق رفت. در پایان سه ماه دیدار و گفتگو با پناهندگان، اهالی که به پناهندگان کمک می کنند، نمایندگان دولت و کارمندان امنیتی بنادر چی نتیجه گیری بعمل آمد؟

- 1- تعداد پناهندگان بیشتر از آنست که دولت ادعا مینماید. تعداد پناهندگان را بین 1000 الی 1500 نفر میتوان تخمین زد. (تعداد نفرات کمپ سانگات در سال 2002) که به گروه های مختلف چندین نفره تقسیم شده و در جستجوی سوار مخفیانه به کامیون ها هستند تا به انگلستان و یا دیگر کشورهای اروپایی بروند. فقط یک ربع پناهندگان در کالاس جمع شده اند. اگر بنادر، هنوز هم پایگاههای رفتن و اجتماع پناهندگان است، اتوبان ها در حوالی تانک های تیل (پمپ بنزین ها) جایکه کامیون های ترانسپورت بین المللی میاستند نیز محل اجتماع پناهندگان شده است.
- 2- فعلاً پناهندگان اساساً از افغانستان، اریتره، ایتوپیا، عراق، سومالی و سودان هستند. یعنی از کشورهای هائیکه قربانی بحران های عمیق و خشونت بار هستند. طوریکه قبلاً مشاهده شده پناهندگان که از چنین ممالک بودند در صورتیکه وضعیت امنیتی در کشورهایشان کمابیش بهتر شد آمدن شان به اروپا قطع گردید.
- 3- مشروعیت و حقانیت که این پناهندگان را مجبور به ترک کشورهایشان کرده چنان است که فرانسه و اکثر کشورهای اروپایی از ارسال اجباری این پناهندگان امتنا می ورزند. با وجود درک حضور این پناهندگان، پناهندگان با موانع زیاد اداری و قضائی مواجه می گردند که آنها را به زندگی غیر قانونی و فقر محکوم می نماید.
- 4- در میان قوانین که مانع و حتی رسیدن پناهندگان به شرایط قانونی را دشوار میکند، ماده اروپایی "دوبلن" بدون شک و تردید آشکارترین آنهاست. این ماده که تمام حقوق انحصاری پناهنده و درخواست پناهندگی را به اولین کشور اروپایی که حضور پناهنده در آن ثابت شود می سپارد. از یک طرف برای کثیری از پناهندگان اقامت در کشورهای که خواسته شان است ممنوع مینماید و از طرف دیگر آنها را به زندگی در حومه اروپا محکوم میکند.
- 5- تلاطم که پناهندگان در آرزو و جستجوی محل های اقامتی متفاوت هستند راه سرگردانی و سردرگمی را برای تعداد کثیر آنها باز می کند و سیاست "توپ فوتبال" که کشورهای اروپایی آنها را به همدیگر شوت می کنند، راه رفت و آمد متداوم پناهندگان را باز نموده و پناهندگان را به آوارگی بی نتیجه و بدون راه حل محکوم می کند.

حدوداً بیست سال قبل حضور اولین گروه از پناهندگان در نزدیکی شهر کالاس مشاهده گردیده. طی این دو دهه سیاست های مختلفی بکار برده شده و یگانه نقطه مشترکی که بین تمام این سیاست ها وجود دارد، به اصطلاح "اعلام فراخوانی" پناهندگان دیگر است. یعنی اینکه پذیرائی مناسب از پناهندگان زمینه مناسبی برای آمدن دیگر پناهندگان می باشد قضاوت گردیده. مثل اینکه آمدن شهروندان کشورهای که با جنگ های مسلحانه مواجه اند، روی سطح راحتی و آسایش که از کشورهای "میزبان" بدست می آورند تکیه دارد.

مسلماً خصوصیت غیر واقعی این نگرش هدف اصلی خویش را از دست داده. در خطای سد راه و جلوگیری از آمدن پناهندگان مسولین سیاسی سعی کرده اند ناتوانی های خویش را از نظر عام پنهان کنند. گشایش کمپ سانگات در سال 1999 هم جز همین افکار است. گزارش (CFDA) وسعت شکست این سیاست فریبکار و مسخره را به نمایش قرار میدهد. همچنان این گزارش آسیب و زیان آنرا نیز نشان میدهد.

با دلایل کاملاً متفاوت پناهندگان در جستجوی مخفی شدن یا بهتر بگوییم در جستجوی نامرئی بودن هستند که این وضعیت قابل قبول مسولین دولتی بوده کار آنها را آسان میسازد. در نتیجه کمپ های مخفی که در تمام سواحل دریای مانس و دریای شمال استند پنهانی میماند. پناهندگان این وضعیت پنهانی را تا حد ممکن برای گریز از رنج و عذاب که، مسولین دولتی عملیات بیشتری را جهت مجبور کردن پناهندگان برای مخفی کردن شان انجام میدهد، جستجو می کنند. به محض اینکه پناهندگان از نظر ها غیب گردیدند موجودیت آنها انکار و یا تعدادشان بیشتر از پیش کم بیان میگردد. حقوق آنها (برای درخواست پناهندگی، برای سرپناه، برای صحت، سرپرستی و مسولیت آنها که زیر 18 سال هستند) به یک نگرانی ثانوی یا درجه دو مبدل میگردد. چون چیز دیگری وجود ندارد. وجود چند موسسه خیریه برای بقا زندگی پناهندگان کافی است و بعداً دور از محضر عام برای پولیس آسانتر است که عملیات های زورمندانه را بانجام برساند. در همچنین شرایطی پناهندگان حاضر در فرانسه به خواست خود فرانسه را ترک میکنند، در صورتیکه تعداد دیگر شان به کشورهای اروپائی که قبلاً از آنجا عبور نموده اند بصورت اجباری فرستاده می شوند و اکثراً دوباره بر می گردند برای آنان که در کشورهای خویش هستند و حاضر به ترک کشورهای خود هستند. این شرایط نامناسب فرانسه " به فرض اینکه بدانند در اینجا چی می گذرد " نظر به اوضاع وخیم و نامناسب آنجا تاثیر آنچنانی در تصمیم آنها به ترک کشورشان ندارد.

اگر خشونت های اداری، قضائی و پولیسی حتی اگر هم بشکل سمبولیک و یا نمادی باشد، چیزی را در مقابل پدیده پناهندگی تغیر نمیدهد. این پدیده فرانسه و بصورت عموم تمام اروپا را بسوب یک انحراف نگران کننده در زمینه احترام به قوانین اساسی می کشاند.

به آهستگی اما با یقین کامل شهر هائی مانند کالاس در داخل و خارج اروپا بیشتر میگردد. پاترا در یونان، جزایر محصور میلیا اسپانیا، سوتا در مراکش، جزایر قناری، مالت، جنوب شبه جزیره ایتالیا و جزیره مایوت در اقیانوس هند حفره یا گودال هائی هستند که پناهندگان به هدف منصرف کردن شان به تله افتاده اند و اروپا یک سیاستی را که کاملاً حقوق بشر را رعایت کند به نمایش نمی گذارد.

پس تمام اروپا منظره کالاس و تمام شمالغرب فرانسه را سمبول خویش قرار می دهند. (CFDA) احساس کرد توجه همه را در باره خطر و یک منطق سیاسی جلب کند که قبلاً نشان داده که دور از واقعیت هاست و راه حل های ساده تر را دور از فرانسه جستجو می کند.

* این گزارش در حدود 200 صفحه بوده و از تاریخ 4 سپتمبر 2008 روی سایت انترنتی CFDA به آدرس <http://cfda.rezo.net> قابل دانلود میباشد.

پاریس سپتمبر 2008